

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 840

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 24 octombrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
340.	— Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru abrogarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 79/2017 privind accesul în mod egal al navelor de pescuit ale Uniunii Europene la toate apele și resursele acvatice vii din Marea Neagră, conform politicii comune în domeniul pescuitului	2
341.	— Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind modificarea și completarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020	3–5
1.038/2.761/1.631.	— Ordin al ministrului economiei, al ministrului finanțelor publice și al ministrului muncii și justiției sociale privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2017 pentru Societatea EUROTEST — S.A.	5–7
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 10 din 19 iunie 2017 (Completul competent să judece recursul în interesul legii)		8–15

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru abrogarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 79/2017 privind accesul în mod egal al navelor de pescuit ale Uniunii Europene la toate apele și resursele acvatice vii din Marea Neagră, conform politicii comune în domeniul pescuitului

Având în vedere Referatul nr. 9.127 din 10.10.2017, întocmit de către Agenția Națională pentru Pescuit și Acvacultură, în temeiul prevederilor:

— Regulamentului (UE) nr. 1.380/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind politica comună în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1.954/2003 și (CE) nr. 1.224/2009 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2.371/2002 și (CE) nr. 639/2004 ale Consiliului și a Deciziei 2004/585/CE a Consiliului;

— Regulamentului (UE) 2016/2.372 al Consiliului din 19 decembrie 2016 de stabilire, pentru 2017, a posibilităților de pescuit pentru anumite resurse halieutice și grupe de resurse halieutice din Marea Neagră;

— Regulamentului (CE) nr. 1.224/2009 al Consiliului din 20 noiembrie 2009 de stabilire a unui sistem comunitar de control pentru asigurarea respectării normelor politicii comune în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 847/96, (CE) nr. 2.371/2002, (CE) nr. 811/2004, (CE) nr. 768/2005, (CE) nr. 2.115/2005, (CE) nr. 2.166/2005, (CE) nr. 388/2006, (CE) nr. 509/2007, (CE) nr. 676/2007, (CE) nr. 1.098/2007, (CE) nr. 1.300/2008, (CE) nr. 1.342/2008 și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 2.847/93, (CE) nr. 1.627/94 și (CE) nr. 1.966/2006;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 404/2011 al Comisiei din 8 aprilie 2011 de stabilire a normelor detaliate de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1.224/2009 al Consiliului de stabilire a unui sistem comunitar de control pentru asigurarea respectării normelor politicii comune în domeniul pescuitului;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2015/1.962 al Comisiei din 28 octombrie 2015 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 404/2011 de stabilire a normelor detaliate de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1.224/2009 al Consiliului de stabilire a unui sistem comunitar de control pentru asigurarea respectării normelor politicii comune în domeniul pescuitului;

— Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 807/2016 pentru aprobarea Normelor privind accesul la resursele acvatice vii din domeniul public al statului în vederea practicării pescuitului comercial în habitatele piscicole naturale, cu excepția ariilor naturale protejate,

având în vedere prevederile art. 9 alin. (4) și (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 79/2017 privind accesul în mod egal al navelor de pescuit ale Uniunii Europene la toate apele și resursele acvatice vii din Marea Neagră, conform politicii comune în domeniul pescuitului, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 228 din 3 aprilie 2017.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dănuț-Alexandru Potor,
secretar de stat

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN**privind modificarea și completarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020**

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale politici agricole, al Direcției generale afaceri europene și relații internaționale și al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură nr. 260.160 din 16.10.2017,

în conformitate cu:

— Regulamentul (UE) nr. 1.307/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de stabilire a unor norme privind plățile directe acordate fermierilor prin scheme de sprijin în cadrul politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 637/2008 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 73/2009 al Consiliului, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentul delegat (UE) 2017/1.155 al Comisiei din 15 februarie 2017 de modificare a Regulamentului delegat (UE) nr. 639/2014 în ceea ce privește măsurile de control legate de cultivarea cânepii, anumite dispoziții referitoare la plata de ecologizare, plata pentru tinerii fermieri care exercită controlul asupra unei persoane juridice, calcularea cuantumului per unitate în cadrul sprijinului cuplat facultativ, părțile de drepturi la plată și anumite cerințe în materie de notificare legate de schema de plată unică pe suprafață și de sprijinul cuplat facultativ, precum și de modificare a anexei X la Regulamentul (UE) nr. 1.307/2013 al Parlamentului European și al Consiliului;

— Regulamentul (UE) nr. 2.333/2015 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014 al Comisiei de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește sistemul integrat de administrare și control, măsurile de dezvoltare rurală și ecocondiționalitatea;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 104/2015, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigridină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 6 aprilie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 10 alineatul (5), litera o) se modifică și va avea următorul cuprins:

„o) suprafețele cu amenajări piscicole, așa cum acestea sunt prevăzute în art. 23 alin. (20) din Normele tehnice de completare a registrului agricol pentru perioada 2015—2019, aprobate prin Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, al ministrului

finanțelor publice și al președintelui Institutului Național de Statistică nr. 734/480/1.003/3.727/2015. Fac excepție terenurile cu amenajări piscicole redate sau introduse în circuitul agricol în conformitate cu prevederile art. 93 alin. (8), (9) și (10) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

2. La articolul 41, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Verificarea utilizării seminței certificate se face prin raportarea cantității de sămânță utilizată, înscrisă în factura de achiziție a seminței sau în bonul fiscal sau în adeverința eliberată de fabrica de zahăr cu care fermierul a încheiat contractul de producere a sfecei de zahăr sau în documentul oficial de certificare a lotului de sămânță produsă de fermierul care solicită plata sau în avizul de expediție al seminței de soia/lucernă eliberat de deținătorul soiului de soia/lucernă către fermier, la suprafața parcelelor solicitate în cererea unică de plată pentru sprijinul cuplat la cultura respectivă, rezultat care se compară cu cantitățile minime de sămânță necesare la hectar, prevăzute în anexa nr. 4.”

3. La articolul 59 alineatul (3), punctul (i) se modifică și va avea următorul cuprins:

„ (i) documentul de calitate și conformitate al furnizorului ca producător al semințelor sau copie de pe acest document în cazul în care furnizorul nu este și producător al semințelor; sau”.

4. La articolul 86, alineatele (6²) și (6³) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(6²) Pentru efectuarea plății pentru practicile agricole benefice pentru climă și mediu, conform art. 1 pct. 1 din Regulamentul (UE) nr. 2.333/2015, fermierul poate să modifice utilizarea parcelelor agricole în ceea ce privește zonele acoperite de strat vegetal prin schimbarea amplasamentului parcelei agricole sau schimbarea amestecului de specii de culturi pentru strat vegetal ca urmare a condițiilor meteorologice nefavorabile, fără a modifica procentul zonelor acoperite de strat vegetal declarat, iar amestecul de specii de culturi pentru strat vegetal să fie cuprins în anexa nr. 5.

(6³) Fermierul are obligația să notifice APIA asupra modificărilor de la alin. (6²) până la data de 15 octombrie a anului de cerere.”

5. La articolul 86, după alineatul (10) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Pe zonele cu culturi secundare sau strat vegetal și pe zonele cu culturi fixatoare de azot se interzice utilizarea produselor de protecție a plantelor.”

6. La articolul 89 alineatul (4), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) referirea la prima depunere a unei cereri de plată în cadrul schemei de plată unică pe suprafață de la art. 22 alin. (2) din ordonanță trebuie înțeleasă ca o referire la prima depunere a unei cereri în cadrul schemei de plată unică pe suprafață de către persoana juridică în care controlul este exercitat de un tânăr fermier;”.

7. Anexa nr. 4 se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Punctele 1, 2, 5 și 6 ale art. I se aplică începând cu anul de cerere 2018.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea

București, 19 octombrie 2017.
Nr. 341.

ANEXĂ
(Anexa nr. 4 la Ordinul nr. 619/2015)

**CANTITĂȚILE MINIME
de sămânță necesare la hectar și numărul minim de semințe/gram**

Specificație	UM	Cantitatea minimă de sămânță	Nr. minim de semințe/gram
Soia/Soia lot semincer	kg/ha	80/70	
Lucernă/Lucernă lot semincer	kg/ha	18/3	
Mazăre boabe pentru industrializare	kg/ha	100	
Fasole boabe pentru industrializare	kg/ha	80	
Câneapă pentru ulei	kg/ha	4	
Câneapă pentru fibră	kg/ha	20	
Orez	kg/ha	120	
Sămânță de cartof*	t/ha	1,5 pentru calibrul mediu între 25 și 35 mm inclusiv 3,5 pentru calibrul mediu de peste 35 până la 55 mm inclusiv 5,5 pentru calibrul mediu de peste 55 până la 65 mm inclusiv	
Sfecă de zahăr	UG/ha	0,9	
Cartofi timpurii, semitimpurii și de vară pentru industrializare*	t/ha	1,2 pentru calibrul mediu între 28 și 35 mm inclusiv 2,4 pentru calibrul mediu de peste 35 până la 55 mm inclusiv 4,2 pentru calibrul mediu de peste 55 până la 65 mm inclusiv	
Legume cultivate în câmp, din care:			
— tomate pentru industrializare prin răsad	g/ha	180	200
— tomate pentru industrializare semămate direct	g/ha	1.000	200
— castraveți pentru industrializare	g/ha	3.000	30

* Calibrul mediu se calculează ca medie între dimensiunea minimă și maximă a seminței, pe lot, conform documentelor oficiale care menționează calibrele semințelor, prevăzute, după caz, la art. 48 lit. c) și/sau la art. 59 alin. (3) din Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute, după caz, la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, cu modificările și completările ulterioare.

Specificație	UM	Cantitatea minimă de sămânță	Nr. minim de semințe/gram
Legume cultivate în sere, din care:			
— tomate pentru consum în stare proaspătă	g/ha	64	200
— ardei pentru consum în stare proaspătă	g/ha	294	122
— castraveți pentru consum în stare proaspătă	g/ha	458	30
— varză pentru consum în stare proaspătă	g/ha	197	203
— castraveți pentru industrializare	g/ha	458	30
Legume cultivate în solare, din care:			
— tomate pentru consum în stare proaspătă	g/ha	64	200
— ardei pentru consum în stare proaspătă	g/ha	294	122
— castraveți pentru consum în stare proaspătă	g/ha	458	30
— varză pentru consum în stare proaspătă	g/ha	197	203
— vinete pentru consum în stare proaspătă	g/ha	117	200
— castraveți pentru industrializare	g/ha	458	30

MINISTERUL
ECONOMIEI
Nr. 1.038
din 22 septembrie 2017

MINISTERUL
FINANTELOR PUBLICE
Nr. 2.761
din 12 octombrie 2017

MINISTERUL MUNCII
ȘI JUSTIȚIEI SOCIALE
Nr. 1.631
din 28 septembrie 2017

O R D I N

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2017 pentru Societatea EUROTEST — S.A.

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 27/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, cu modificările ulterioare, ale art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 17 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Justiției Sociale,

ministrul economiei, ministrul finanțelor publice și ministrul muncii și justiției sociale emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2017 pentru Societatea EUROTEST — S.A., prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei,
Gheorghe Șimon

p. Ministrul finanțelor
publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat

Ministrul muncii
și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu

MINISTERUL ECONOMIEI
Societatea Eurotest — S.A.
Splaiul Unirii nr. 313, sectorul 3
Cod unic de înregistrare 360557

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2017**

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent (2017) - mii lei -
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	850
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	850
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	0
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	0
	2	Venituri financiare	5	0
	3	Venituri extraordinare	6	0
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	840
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	840
		A. cheltuieli cu bunuri si servicii	9	375
		B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	10	5
		C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	329
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	186
		C1 ch. cu salariile	13	182
		C2 bonusuri	14	4
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	0
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	16	0
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	17	82
		C5 cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	61
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	131
	2	Cheltuieli financiare	20	0
	3	Cheltuieli extraordinare	21	0
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	10
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	0
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	10
	1	Rezerve legale	25	0
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	0
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	10
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

6		Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	0
7		Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	
8		Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite actionarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	0
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	0
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	
	c)	- dividende convenite altor acționari	34	
9		Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care:	37	
	a)	cheltuieli materiale	38	
	b)	cheltuieli cu salariile	39	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	131
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	80
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	11
	2	Nr.mediu de salariați total	49	8
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	50	1.938
	4	Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	1.896
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	106
	6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	53	
	7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	989
	8	Plăți restante	55	0
	9	Creanțe restante	56	0

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 10**din 19 iunie 2017**

Dosar nr. 2/2017

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției penale
Rodica Susanu	— judecător la Secția I civilă
Florentin Sorin Drăguț	— judecător la Secția I civilă
Eugenia Pușcașiu	— judecător la Secția I civilă
Simona Gina Pietreanu	— judecător la Secția I civilă
Andrei Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Sorinela Alina Macavei	— judecător la Secția I civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Nela Petrișor	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ana Hermina Iancu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Dana Iarina Vartires	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emanuel Albu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Ion	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristian Daniel Oana	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Lucia Tatiana Rog	— judecător la Secția penală
Geanina Cristina Arghir	— judecător la Secția penală

lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Antonia Constantin, procuror șef adjunct al Secției judiciare.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent Ileana Peligrad, desemnat pentru această cauză în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 22, art. 23 și art. 24 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, cu modificările ulterioare (Legea nr. 176/2010), în vederea stabilirii instanței competente să soluționeze acțiunea având ca obiect anularea contractului de muncă sau a contractului civil, formulată de Agenția Națională de Integritate, ulterior întocmirii raportului de evaluare prin care s-a constatat existența unui conflict de interese.

După prezentarea referatului cauzei, constatând că nu mai sunt chestiuni prealabile de discutat sau excepții de invocat, președintele completului, doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, acordă cuvântul doamnei Antonia Constantin, procuror șef adjunct al Secției judiciare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei hotărâri prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii în problema de drept sesizată, arătând că, față de prevederile art. 22—24 din Legea nr. 176/2010, competența de soluționare a acțiunilor având ca obiect constatarea nulității unor acte juridice formulate de Agenția Națională de Integritate, ulterior întocmirii raportului de evaluare prin care s-a constatat că există un conflict de interese, se stabilește în raport cu natura juridică a actului contestat.

Președintele completului, doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, constatând că nu sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

Completul competent să judece recursul în interesul legii este legal constituit în conformitate cu dispozițiile art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă raportat la art. 27² alin. (2)

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Problema de drept care a generat practică neunitară. Orientările jurisprudențiale divergente

1. Problema de drept care a creat divergența de practică judiciară vizează stabilirea instanței competente să soluționeze acțiunea având ca obiect anularea contractului de muncă sau a contractului civil, formulată de Agenția Națională de Integritate, ulterior întocmirii raportului de evaluare prin care s-a constatat că există un conflict de interese, în raport cu dispozițiile art. 22, art. 23 și art. 24 din Legea nr. 176/2010.

2. Orientările jurisprudențiale diferite s-au conturat după cum urmează:

A. Într-o primă opinie s-a apreciat că instanța competentă să soluționeze o acțiune având ca obiect anularea contractului de muncă sau a contractului civil, formulată de către Agenția Națională de Integritate, ulterior întocmirii raportului de evaluare prin care s-a constatat că există un conflict de interese, este instanța de contencios administrativ.

3. În susținerea acestei opinii s-a reținut că Legea nr. 176/2010 instituie o procedură specială de constatare a conflictului de interese, care presupune întocmirea unui referat de evaluare, în care se constată existența acestui conflict și care este supus controlului judecătoresc la instanța de contencios administrativ, așa cum prevăd dispozițiile art. 21—22 din lege.

4. În situația în care raportul de evaluare a conflictului de interese nu a fost contestat, Agenția Națională de Integritate are dreptul de a sesiza, în termen de 6 luni, instanța de contencios administrativ, în vederea anulării actelor emise, adoptate sau întocmite cu încălcarea prevederilor legale privind conflictul de interese.

5. S-a apreciat că, într-o asemenea situație, voința legiuitorului este neechivocă și că instanța de contencios administrativ este instanța competentă să soluționeze cererile de anulare a actelor întocmite cu încălcarea, constatată prin raportul de evaluare, a conflictelor de interese.

6. Aceasta deoarece cererea de anulare a respectivelor contracte are un caracter subsidiar acțiunii de constatare a conflictului de interese, fiind, de altfel, și cauza principală a nulității acestora. Așadar, competența de soluționare se determină în raport cu cererea principală, care este acțiunea de constatare a conflictului de interese.

7. S-a reținut că prevederile Legii nr. 176/2010 instituie o competență derogatorie în raport cu cele ale Codului muncii, conferind competență specială instanței de contencios administrativ, cu privire la toate actele juridice încheiate cu încălcarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese, neinteresând, deci, natura actului (civil, comercial sau de muncă).

8. Art. 267 din Codul muncii prevede că „Pot fi părți în conflictele de muncă:

a) salariații, precum și orice altă persoană titulară a unui drept sau a unei obligații în temeiul prezentului cod, al altor legi sau al contractelor colective de muncă;

b) angajatorii — persoane fizice și/sau persoane juridice —, agenții de muncă temporară, utilizatorii, precum și orice altă persoană care beneficiază de o muncă desfășurată în condițiile prezentului cod;

c) sindicatele și patronatele;

d) alte persoane juridice sau fizice care au această vocație în temeiul legilor speciale sau al Codului de procedură civilă.”

9. Acest text de lege s-ar aplica doar dacă o normă expresă din Legea nr. 176/2010 ar conferi explicit Autorității Naționale pentru Integritate atribuția de a introduce, la instanța de dreptul muncii, o acțiune care are ca obiect un conflict de muncă.

10. Or, Legea nr. 176/2010 prevede că Autoritatea Națională de Integritate sesizează instanța de contencios administrativ în vederea anulării actelor întocmite cu încălcarea dispozițiilor legii [art. 22 alin. (2) și (3)].

11. Art. 23 prevede numai sancțiunea civilă aplicabilă (fără dispoziții de drept procedural), iar art. 24 este singurul care cuprinde norma de competență și dispozițiile de procedură, ambele texte de lege trimitând la Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

12. Dacă nu s-ar fi intenționat să se atribuie instanțelor de contencios administrativ competența de anulare a tuturor actelor încheiate cu nerespectarea Legii nr. 176/2010, și nu doar a actelor administrative, dispoziția art. 24 alin. (1) și (2) ar fi redundantă și nu ar prezenta nicio utilitate, întrucât este evident că instanțele de contencios judecă acțiunile în anularea actelor administrative potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

13. În plus, litigiile de muncă sunt litigii de drept privat, iar cauzele de nulitate din Codul muncii sunt distincte de cele din Legea nr. 176/2010. Or, atunci când o instanță de contencios administrativ anulează un astfel de contract de muncă încheiat cu încălcarea legii, nu aplică nicio normă de dreptul muncii.

B. Într-o altă opinie s-a apreciat că este esențială distincția pe care o face legiuitorul în art. 22 alin. (1) și (2) și în art. 23 din Legea nr. 176/2010, între actele juridice, pe de o parte, și actele administrative, pe de altă parte, doar ultima categorie fiind supusă controlului judecătoresc al instanțelor de contencios administrativ.

14. În argumentarea celei de-a doua opinii s-a reținut că, dacă toate acțiunile la care se referă art. 22 și art. 23 din Legea nr. 176/2010 ar fi date în competența instanțelor de contencios administrativ, ar fi lipsită de efecte această distincție pe care chiar legiuitorul o face între cele două categorii de acte. Or, în interpretarea contrară, textul art. 24 din același act normativ ar apărea ca o dispoziție legală redundantă.

15. În mod evident, o astfel de interpretare ar fi invalidă din punct de vedere juridic, deoarece ar trebui să se admită că legiuitorul a edictat un text legal lipsit de orice utilitate (art. 24).

16. Astfel, din moment ce a operat cu două categorii de acte, pe de o parte, cu acte administrative, iar, pe de altă parte, cu acte juridice, a înțeles că se aplică, după caz, proceduri de judecată diferite, în funcție de natura juridică a actului în discuție.

17. În plus, ordonarea textelor de lege aflate în discuție nu demonstrează subsidiaritatea acțiunilor întemeiate pe prevederile art. 23, în raport cu procesele fundamentate pe prevederile art. 22 din Legea nr. 176/2010, ci doar consecutivitatea respectivelor dispoziții legale.

18. Un alt argument în sprijinul acestei concluzii ar putea fi considerat și modul de interpretare al art. 24 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 care precizează că acțiunile introduse la instanța de contencios administrativ urmează regulile de competență prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, care se aplică în mod corespunzător, de unde rezultă că, pentru celelalte acțiuni formulate pentru constatarea nulității absolute a actelor juridice, altele decât administrative, se aplică dispozițiile dreptului comun.

19. În aceeași ordine de idei s-a reținut că, pentru stabilirea competenței instanțelor în materia aflată în discuție, este

esențial a fi avută în vedere și calitatea părților, obiectul actului juridic încheiat, precum și temeiul acestuia, pentru a se determina natura acestuia, respectiv dacă este vorba de un act administrativ unilateral sau de un act asimilat, în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, (categoria contractelor administrative), în opoziție cu toate celelalte acte juridice întocmite cu încălcarea prevederilor legale referitoare la incompatibilități/conflicte de interese (de exemplu: contracte de muncă, contracte civile de furnizare servicii medicale).

20. În favoarea acestei interpretări este și argumentul că o normă de excepție în ceea ce privește competența instanțelor de judecată, derogatorie de la regula generală, nu poate fi exprimată decât în mod expres și neechivoc, ea neputând fi dedusă. Or, regula generală în materia contenciosului administrativ este că acest tip de acțiuni nu sunt acțiuni în constatare, ci, prin excelență, acțiuni în realizarea dreptului.

21. În fine, dreptul administrativ nu operează cu distincția, specifică dreptului privat, dintre nulitate absolută și nulitate relativă. Dimpotrivă, art. 1 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, referindu-se la „Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim (...) se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru anularea actului (...)”, exclude relativitatea în ceea ce privește persoanele care pot invoca nulitatea unui act administrativ. Sub acest aspect este de remarcat că în dreptul administrativ nu există niciun exemplu de nulitate relativă.

II. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

22. Sesizarea Completului competent să judece recursul în interesul legii s-a făcut de către Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în dovedirea practicii neunitare atașându-se jurisprudență relevantă.

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unui recurs în interesul legii

23. Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, cu modificările ulterioare, denumită, în continuare, *Legea nr. 176/2010*:

24. „Art. 22. — (1) Persoana care face obiectul evaluării poate contesta raportul de evaluare a conflictului de interese sau a incompatibilității în termen de 15 zile de la primirea acestuia, la instanța de contencios administrativ.

(2) Dacă raportul de evaluare a conflictului de interese nu a fost contestat în termenul prevăzut la alin. (1) la instanța de contencios administrativ, Agenția sesizează, în termen de 6 luni, organele competente pentru declanșarea procedurii disciplinare, precum și, dacă este cazul, instanța de contencios administrativ, în vederea anulării actelor emise, adoptate sau întocmite cu încălcarea prevederilor legale privind conflictul de interese.

(3) Dacă raportul de evaluare a incompatibilității nu a fost contestat în termenul prevăzut la alin. (1) la instanța de contencios administrativ, Agenția sesizează în termen de 15 zile organele competente pentru declanșarea procedurii disciplinare; dacă este cazul, Agenția sesizează în termen de 6 luni instanța de contencios administrativ, în vederea anulării actelor emise, adoptate sau întocmite cu încălcarea prevederilor legale privind incompatibilitățile.

(4) Dacă în urma evaluării declarației de interese, precum și a altor date și informații, inspectorul de integritate constată inexistența unei stări de incompatibilitate sau a unui conflict de interese, întocmește un raport în acest sens, pe care îl transmite persoanei care a făcut obiectul evaluării, în condițiile art. 17 alin. (5) teza a doua.

25. Art. 23. — (1) În cazul unui conflict de interese, dacă au legătură cu situația de conflict de interese, toate actele juridice sau administrative încheiate direct sau prin persoane interpușe, cu încălcarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese, sunt lovite de nulitate absolută.

(2) Acțiunea în constatarea nulității absolute a actelor juridice sau administrative încheiate cu încălcarea obligațiilor legale privind conflictul de interese poate fi introdusă de Agenție chiar dacă persoana în cauză nu mai deține acea funcție.

(3) Instanța va putea dispune motivat, pe lângă constatarea nulității absolute, și repunerea părților în situația anterioară.

26. Art. 24. — (1) Acțiunile introduse la instanțele de contencios administrativ urmează regulile de competență prevăzute în Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, care se aplică în mod corespunzător.

(2) Procedura de judecată este cea prevăzută în Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, și se aplică în mod corespunzător, în măsura în care nu există în prezenta lege prevederi derogatorii de la aceasta.”

IV. Jurisprudența Curții Constituționale

27. Curtea Constituțională s-a pronunțat, în repetate rânduri, fie asupra neconstituționalității Legii nr. 176/2010 în ansamblul său, fie asupra art. 20—26 și 22 din același act normativ (Decizia nr. 663 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 596 din 21 august 2012, Decizia nr. 210 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 18 iunie 2013, Decizia nr. 311 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 1 august 2013, Decizia nr. 204 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 13 iunie 2013, Decizia nr. 316 din 18 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 20 august 2013, Decizia nr. 401 din 8 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 27 noiembrie 2013, Decizia nr. 566 din 15 septembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 29 octombrie 2015, Decizia nr. 207 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 18 iunie 2013, Decizia nr. 299 din 28 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 24 iulie 2015, Decizia nr. 638 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 19 ianuarie 2015, Decizia nr. 72 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 29 aprilie 2015, și Decizia nr. 153 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 14 mai 2015). Aceste decizii nu conțin însă elemente relevante pentru soluționarea problemei de drept care face obiectul recursului în interesul legii.

V. Punctul de vedere al Ministerului Public

28. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat ca fiind în litera și spiritul legii a doua opinie exprimată, în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 22—24 din Legea nr. 176/2010, competența de soluționare a acțiunilor având ca obiect constatarea nulității unor acte juridice, formulate de Agenția Națională de Integritate, ulterior întocmirii raportului de evaluare prin care s-a constatat existența unui conflict de interese, se stabilește în raport cu natura juridică a actului contestat.

29. În susținerea acestui punct de vedere s-a arătat că, din interpretarea literală și sistematică a dispozițiilor art. 22—24 din Legea nr. 176/2010, se constată că acest act normativ instituie o procedură specială de constatare a conflictului de interese, care presupune întocmirea unui referat de evaluare, în care se constată existența acestui conflict, raportul de evaluare putând fi supus controlului judecătoresc în cadrul contestației formulate de persoana evaluată.

30. Astfel, persoana care face obiectul evaluării poate contesta raportul de evaluare a conflictului de interese în termen de 15 zile de la primirea acestuia, la instanța de contencios administrativ, iar neexercitarea căii de atac a contestației împotriva raportului Agenției Naționale de Integritate are drept consecință definitivarea efectelor acestuia, după expirarea termenului de contestare.

31. De asemenea, raportul de evaluare a conflictului de interese contestat la instanța de contencios administrativ rămâne definitiv în situația respingerii contestației prin hotărâre judecătorească definitivă.

32. Astfel, se stabilește, în mod definitiv, că persoana evaluată s-a aflat în conflict de interese, așa cum acesta este definit în art. 70 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare.

33. În situația în care raportul de evaluare nu a fost contestat ori, după caz, contestația formulată împotriva acestuia a fost respinsă prin hotărâre judecătorească definitivă, Agenția Națională de Integritate are dreptul de a sesiza, în termen de 6 luni, organele competente pentru declanșarea procedurii disciplinare, precum și, dacă este cazul, instanța de contencios administrativ, în vederea anulării actelor emise/adoptate sau întocmite cu încălcarea prevederilor legale privind conflictul de interese.

34. Referitor la sfera „actelor” a căror anulare se poate dispune de către instanța de contencios administrativ în temeiul Legii nr. 176/2010 s-a apreciat că aceasta se limitează doar la „actele administrative”, celelalte „acte juridice” neputând fi supuse controlului judecătoresc la instanțele de contencios administrativ.

35. În susținerea acestei opinii, un prim argument este dat chiar de distincția pe care legiuitorul o face în cuprinsul art. 23 alin. (1) și (2) din Legea nr. 176/2010 între „actele juridice”, pe de o parte, și „actele administrative”, pe de altă parte.

36. În situația în care legiuitorul ar fi intenționat ca toate actele încheiate cu încălcarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese, indiferent de natura lor, să fie supuse cenzurii instanțelor de contencios administrativ, astfel cum ar putea rezulta din lectura art. 22 alin. (2) din aceeași lege, dacă acest text ar fi analizat *ut singuli*, nu ar mai fi făcut distincția între cele două categorii de acte, ci ar fi operat cu o singură noțiune.

37. Or, în cuprinsul art. 22 și art. 23, legiuitorul se referă, pe de o parte, la „actele juridice”, ceea ce constituie noțiunea supraordonată (genul) și, pe de altă parte, la „actele administrative”, care constituie noțiunea subordonată (specia).

38. Reglementând în această modalitate, rezultă că legiuitorul a recunoscut și consacrat normativ o realitate factuală, și anume că o persoană care exercită o funcție sau demnitate publică, participând la viața socială, economică și juridică încheie, emite, adoptă ori participă la adoptarea unor acte juridice *lato sensu*, putându-se afla, cu acest prilej, într-o situație de conflict de interese care afectează astfel validitatea actelor juridice încheiate/emise/adoptate.

39. De aceea, este firesc, logic și juridic ca natura diferită a actelor astfel încheiate/emise/adoptate să primească reflectarea cuvenită și sub aspectele procedurale care vizează competența materială procesuală a instanțelor ce vor fi învestite cu acțiuni în constatarea nulității lor absolute.

40. Astfel spus, criteriul substanțial dat de natura actului juridic nu poate rămâne fără consecințe în planul aplicării normelor procesuale.

41. Pe de altă parte, din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 22 și 23 din Legea nr. 176/2010 rezultă că acțiunea în constatarea nulității absolute a actelor juridice sau administrative încheiate cu încălcarea obligațiilor legale privind conflictul de interese este subsecventă, nu subsidiară, acțiunii care are ca obiect constatarea conflictului de interese.

42. Acest aspect rezultă nu numai din topografia textelor, ci și din aplicarea lor.

43. Bunăoară, după ce conflictul de interese a fost constatat definitiv, indiferent dacă definitivarea actului de constatare s-a produs prin neconstatarea raportului de evaluare sau prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive în contestația îndreptată împotriva acestui raport, Agenția Națională de Integritate, în virtutea legitimării procesuale active extraordinare care îi este conferită prin art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, poate introduce acțiunea în constatarea nulității absolute a actelor juridice sau administrative încheiate cu încălcarea obligațiilor legale privind conflictul de interese.

44. Cererea de chemare în judecată prin care se obiectivează această acțiune este o cerere principală, în sensul art. 30 alin. (3) din Codul de procedură civilă, având un capăt principal de cerere — constatarea nulității absolute a actului juridic și, eventual, un capăt accesoriu — repunerea părților în situația anterioară, asupra acestuia din urmă instanța putând dispune motivat în condițiile art. 23 alin. (3) din lege.

45. În configurarea acestei cereri de chemare în judecată, constatarea conflictului de interese nu se înfățișează ca un capăt principal de cerere, ci ca motiv ce servește la justificarea cauzei cererii de chemare în judecată, de vreme ce existența conflictului de interese a fost stabilită anterior printr-un raport de evaluare (act administrativ) devenit definitiv prin necontestare în termenele și condițiile prevăzute de lege sau, după caz, în urma parcurgerii unei proceduri judiciare.

46. Așadar, cererea în constatarea nulității absolute a actelor juridice prin care se declanșează procedura judiciară exercitată de Agenția Națională de Integritate nu este o cerere accesorie, în sensul art. 30 alin. (4) din Codul de procedură civilă, întrucât soluționarea ei nu depinde de soluția pe care instanța o va da asupra unui capăt principal de cerere, de vreme ce în cauzele care fac obiect al prezentei analize nu există un capăt principal de cerere care să aibă ca obiect constatarea conflictului de interese.

47. Conflictul de interese a fost constatat anterior, fie în procedura administrativă care s-a desfășurat în fața inspectorului de integritate, procedură ce a fost finalizată prin raportul de evaluare (necontestat), fie în procedura jurisdicțională, dată în competența instanțelor de contencios administrativ prevăzute de art. 22 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, procedură finalizată printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

48. În acest punct urmează a se observa și semnificația juridică a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 176/2010.

49. Astfel, textul consacră în mod neechivoc o cauză de nulitate absolută expresă care se circumscrie, de altfel, cauzelor de nulitate absolută prezentate într-o manieră sintetică de

art. 1.250 din Codul civil din 2009, eliminându-se astfel orice dubiu de interpretare care ar fi planat dacă nulitatea reglementată de text ar fi fost lăsată în sfera nulităților virtuale, ceea ce ar fi impus un demers de identificare a naturii interesului ocrotit prin norma juridică încălcată.

50. De asemenea, prin derogare de la regimul de drept comun instituit prin art. 1.247 alin. (2) din Codul civil din 2009, potrivit căruia „Nulitatea absolută poate fi invocată de orice persoană interesată, pe cale de acțiune sau de excepție”, s-a instituit legitimare procesuală activă extraordinară în favoarea Agenției Naționale de Integritate, precum și posibilitatea ca această autoritate publică să invoce nulitatea absolută reglementată de Legea nr. 176/2010 exclusiv pe cale de acțiune.

51. Se remarcă, totodată, că atunci când legiuitorul a dorit ca nulitatea absolută a unor acte juridice *lato sensu* adoptate într-o situație de conflict de interese să poată fi solicitată, pe cale de acțiune, de orice persoană interesată, a prevăzut acest aspect în mod expres [de exemplu, art. 46 alin. (2) teza finală din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare].

52. Din perspectivă procesuală, cazul de nulitate absolută consacrat de art. 23 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 se înfățișează ca temei juridic al cererii și fundament al raportului juridic litigios. De vreme ce, astfel cum s-a arătat, starea de conflict de interese a fost anterior constatată într-o procedură anterioară, administrativă sau judiciară, după caz, în noul litigiu, ea constituie doar dovada ce servește la justificarea cauzei, motivul cererii.

53. Acest din urmă element comun și invariabil tuturor acțiunilor în constatarea nulității absolute reglementată de Legea nr. 176/2010 nu constituie un criteriu pentru stabilirea competenței materiale procesuale.

54. Un alt argument în sprijinul acestei opinii decurge și din interpretarea dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 conform căroră „Acțiunile introduse la instanța de contencios administrativ urmează regulile de competență prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, care se aplică în mod corespunzător”.

55. Analiza acestei norme legale conduce la concluzia că legiuitorul a acceptat posibilitatea existenței mai multor tipuri de proceduri judiciare în care să se obțină constatarea nulității absolute, date în competența unor instanțe diferite, de contencios administrativ și de drept comun, înțelegând ca, în privința acțiunilor de competența instanțelor de contencios administrativ, să reglementeze expres, prin trimitere la Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, care se aplică în mod corespunzător ca lege generală în materie, în măsura în care în Legea nr. 176/2010, ca lege specială, nu se prevede altfel.

56. Or, vocația Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, de a constitui legea generală în materia contenciosului administrativ și de a primi aplicare în măsura în care prin legile speciale adoptate în aceeași materie nu se dispune altfel, în virtutea principiului *generalia specialibus non derogant* nu funcționează în privința materiilor care, prin natura lor, aparțin altor ramuri de drept (civil, de drept al muncii), acestea fiind și rămânând supuse reglementărilor care le sunt proprii, inclusiv sub aspect procesual.

57. De asemenea, din formularea și topografia art. 24 din Legea nr. 176/2010 rezultă că legiuitorul a înțeles ca, din sfera mai largă a acțiunilor în constatarea nulității absolute prevăzute de acest act normativ, să dea o reglementare distinctă acțiunilor introduse la instanța de contencios administrativ, fără ca prin

aceasta să se înțeleagă excluderea competenței altor instanțe (de drept comun sau a celor de jurisdicție a muncii).

58. Argumentul de logică formală *qui dicit uno, negat de altero* nu funcționează în această situație cu valențele sale de excludere, de vreme ce reglementarea analizată se integrează unui sistem de drept în care diverse ramuri de drept coexistă, se completează și se articulează reciproc și în care dreptul civil material și procesual are valențe de drept comun.

59. De altfel, și în materie procesuală art. 2 din Codul de procedură civilă din 2010 consacră la nivelul de principiu aplicabilitatea generală a acestuia, arătând că dispozițiile sale constituie procedura de drept comun în materie civilă, fiind aplicabile și în alte materii, în măsura în care legile care le reglementează nu cuprind dispoziții contrare.

60. Prin urmare, în raport cu natura actului a cărui nulitate se solicită a fi constatată, act administrativ sau act care aparține altor ramuri de drept, se determină și competența materială a instanțelor judecătorești, precum și procedura de judecată.

VI. Raportul asupra recursului în interesul legii

61. Prin raportul întocmit, judecătorii-raportori desemnați, conform art. 516 alin. (5) din Codul de procedură civilă, au constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a recursului în interesul legii, iar, cu referire la dezlegarea în drept, au apreciat că instanța competentă să soluționeze acțiunea în constatarea nulității absolute a unui contract de muncă sau contract civil încheiat prin încălcarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese, formulată de către Agenția Națională de Integritate ulterior întocmirii raportului de evaluare prin care s-a constatat existența conflictului de interese, este instanța corespunzătoare în raport cu natura juridică a contractului.

VII. Înalta Curte de Casație și Justiție

VII.1. Admisibilitatea recursului în interesul legii

62. Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii a fost legal sesizat de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție care, potrivit dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, are calitatea procesuală de a declanșa acest mecanism de unificare a practicii în scopul interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești.

63. Sesizarea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost însoțită de hotărâri judecătorești, depuse în fotocopie, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția I civilă și, respectiv, Secția de contencios administrativ și fiscal, în soluționarea conflictelor de competență, hotărâri care, potrivit dispozițiilor art. 135 alin. (4) din Codul de procedură civilă, sunt definitive. Prin urmare, este îndeplinită condiția de admisibilitate prevăzută de art. 515 din Codul de procedură civilă.

64. În ceea ce privește condiția de admisibilitate care se desprinde din prevederile art. 514 din Codul de procedură civilă, privitoare la existența unei probleme de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, se reține că hotărârile judecătorești anexate sesizării relevă o practică judiciară divergentă în ceea ce privește interpretarea dispozițiilor art. 23 și 24 din Legea nr. 176/2010, cu referire la stabilirea instanței competente să soluționeze acțiunea având ca obiect anularea contractului de muncă sau a contractului civil, formulată de Agenția Națională de Integritate, ulterior întocmirii raportului de evaluare prin care s-a constatat că există un conflict de interese.

65. Prin urmare, sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ale recursului în interesul legii.

VII.2. Asupra fondului recursului în interesul legii

66. Cu privire la obiectul sesizării, din analiza practicii neunitare atașate cererii de recurs în interesul legii rezultă că jurisprudența neunitară vizează stabilirea instanței competente material să soluționeze cererile de chemare în judecată formulate de Agenția Națională de Integritate care au ca obiect constatarea nulității absolute a unor acte juridice din categoria celor menționate de art. 23 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 (acte juridice care, potrivit hotărârilor judecătorești anexate sesizării, respectiv comunicate de curțile de apel, pot consta în: contracte de muncă, contracte civile pentru desfășurarea unor activități la birouri parlamentare, contracte de finanțare încheiate de autoritățile locale cu asociații sportive, contracte de furnizare servicii medicale, contracte de închiriere pășune etc.) pretins a fi încheiate, direct sau prin persoane interpuse, cu încălcarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese.

67. Astfel, în vreme ce o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție a considerat că aceste acțiuni sunt întotdeauna de competența instanței de contencios administrativ, conform art. 24 din Legea nr. 176/2010, indiferent de natura actului juridic, o altă secție a aceleiași instanțe a apreciat că, într-o asemenea ipoteză, instanța competentă se determină în raport cu natura contractului.

68. În consecință, Înalta Curte de Casație și Justiție este chemată să stabilească, prin hotărâre pronunțată în recurs în interesul legii, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 23 și art. 24 din Legea nr. 176/2010, dacă instanța competentă material să soluționeze acțiunea având ca obiect constatarea nulității actelor juridice din categoria celor menționate de art. 23 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, formulată de Agenția Națională de Integritate, ulterior constatării existenței conflictului de interese, este, în toate cazurile, instanța de contencios administrativ sau aceasta se determină prin raportare la natura juridică a actului juridic (a contractului, în cazul sesizării de față) a cărui nulitate absolută se solicită a se constata.

69. Cu referire la dispozițiile art. 22 din Legea nr. 176/2010 se reține că nu au fost anexate sesizării hotărâri judecătorești prin care să fie soluționate cereri de anulare a actelor emise, adoptate sau întocmite cu încălcarea prevederilor legale privind conflictul de interese [prevăzute la art. 22 alin. (2)] care sunt date în mod expres în competența instanței de contencios administrativ.

70. Cu toate acestea, în vederea soluționării recursului în interesul legii este necesară interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 22, 23 și 24 din Legea nr. 176/2010, întrucât unele dintre argumentele exprimate în opiniile jurisprudențiale pun în discuție și sfera de reglementare a art. 22.

71. Analizând recursul în interesul legii, raportul întocmit de judecătorii-raportori, precum și problema de drept ce se solicită a fi dezlegată, se constată următoarele:

72. Legea nr. 176/2010 are în obiectul de reglementare integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, iar unul din principalele mijloace de atingere a scopului legii constă în instituirea în sarcina anumitor categorii de persoane, expres menționate în cuprinsul art. 1 alin. (1), a obligației declarării intereselor.

73. Regimul juridic al acestei obligații, precum și consecințele constatării existenței conflictului de interese sunt reglementate atât de actul normativ amintit, cât și de Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Legea nr. 161/2003*).

74. Potrivit art. 32 din Legea nr. 176/2010: „Dispozițiile prezentei legi se completează cu cele ale Legii nr. 115/1996, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, ale Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare, ale Codului de procedură civilă, ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu dispozițiile altor acte normative, inclusiv ale celor care reglementează alte incompatibilități sau conflicte de interese, dacă acestea nu sunt contrare prezentei legi și Legii nr. 161/2003, cu modificările și completările ulterioare”.

75. Având în vedere că sediul materiei în ceea ce privește conflictul de interese (definiție și principii) se regăsește în capitolul II din titlul IV al Legii nr. 161/2003 și față de dispozițiile legale evocate, se impune interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 22, art. 23 și art. 24 din Legea nr. 176/2010, precum și a prevederilor Legii nr. 161/2003 în scopul asigurării dezideratului de unitate și coerență a sistemului normativ.

76. Astfel, din cuprinsul Legii nr. 176/2010 rezultă că Agenția Națională de Integritate este autoritatea competentă să întocmească rapoartele de evaluare a existenței sau inexistenței unui conflict de interese sau a unei stări de incompatibilitate [art. 21 și art. 22 alin. (4)].

77. În situația constatării existenței conflictului de interese, în condițiile și termenul prevăzute de lege, după întocmirea raportului corespunzător și după parcurgerea procedurii judiciare sau expirarea termenului de contestare, după caz, Agenția Națională de Integritate poate cere instanței competente anularea următoarelor categorii de acte juridice:

a) — „acte emise, adoptate sau întocmite cu încălcarea prevederilor legale privind conflictul de interese” [art. 22 alin. (2)] și

b) — „acte juridice sau administrative încheiate direct sau prin persoane interpuse, cu încălcarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese” (art. 23).

78. Definiția noțiunii de „conflict de interese” se regăsește în cuprinsul Legii nr. 161/2003, care, totodată, reglementează atât cazul de nulitate absolută a actelor emise sau încheiate prin încălcarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese, cât și dreptul la acțiune al persoanei care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim ca urmare a existenței unui conflict de interese.

79. Astfel, potrivit art. 70 din Legea nr. 161/2003: „Prin *conflict de interese* se înțelege situația în care persoana ce exercită o demnitate publică sau o funcție publică are un interes personal de natură patrimonială, care ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate a atribuțiilor care îi revin potrivit Constituției și altor acte normative.”

80. Conform art. 72 alin. (1) din aceeași lege: „Persoana care exercită funcția de membru al Guvernului, secretar de stat, subsecretar de stat sau funcții asimilate acestora, prefect ori subprefect este obligată să nu emită un act administrativ sau să nu încheie un act juridic ori să nu ia sau să nu participe la luarea unei decizii în exercitarea funcției publice de autoritate, care produce un folos material pentru sine, pentru soțul său ori rudele sale de gradul I.”

81. Art. 73 alin. (2) din lege dispune că: „Actele administrative emise sau actele juridice încheiate prin încălcarea obligațiilor prevăzute în art. 72 alin. (1) sunt lovite de nulitate absolută.”

82. În sfârșit, potrivit art. 75 din același act normativ: „Persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim ca urmare a existenței unui conflict de interese prevăzut în prezenta secțiune se poate adresa instanței de judecată competente, potrivit legii, în funcție de natura actului emis sau încheiat.”

83. Dispoziții identice sunt prevăzute pentru aleșii locali (conform art. 76 și 78 din Legea nr. 161/2003).

84. În consecință, atunci când titularul acțiunii în anularea actului emis sau încheiat prin încălcarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese este „persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim”, cererea de chemare în judecată se va soluționa de instanța competentă în raport cu natura actului, care poate fi cea de contencios administrativ [în cazul actelor administrative unilaterale, precum și în cazul contractelor administrative definite în art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare], instanța civilă (în cazul contractelor civile) sau instanța de dreptul muncii (în cazul contractelor de muncă).

85. Interpretând sistematic dispozițiile Legii nr. 176/2010, prin raportare la Legea nr. 161/2003, se constată că natura juridică a actului este decisivă în stabilirea instanței competente material să soluționeze acțiunea în anularea acestuia, în primul rând din motive de coerență normativă (*ubi eadem ratio ibi eadem jus*).

86. În caz contrar, nu ar exista o justificare rațională pentru ca, de exemplu, acțiunea în constatarea nulității absolute a unui contract civil, pentru motivul că a fost încheiat cu încălcarea obligațiilor referitoare la conflictul de interese, să fie judecată, potrivit Legii nr. 176/2010, de instanța de contencios administrativ, în cazul în care reclamantă este Agenția Națională de Integritate, și de instanța civilă, potrivit Legii nr. 161/2003, în cazul în care reclamantă este persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim.

87. În consecință, *per a contrario*, indiferent de titularul acțiunii, același tip de acțiune se va judeca de aceeași instanță în raport cu natura juridică a actului.

88. Aceeași concluzie rezultă și din interpretarea gramaticală a prevederilor art. 22 și art. 23 din Legea nr. 176/2010, justificată de folosirea alternativă a noțiunilor de acte „emise, adoptate sau întocmite”, în cuprinsul art. 22, și de acte „încheiate”, în cuprinsul art. 23.

89. În acest sens se apreciază că distincția de ordin terminologic pe care legiuitorul o face între actele „emise, adoptate sau întocmite”, menționate la art. 22 alin. (2) și (3) și actele juridice sau administrative „încheiate” reglementate de art. 23 nu are altă justificare decât aceea că primele constau în acte administrative unilaterale, în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, pe când ultimele sunt reprezentate de contracte (administrative, civile sau de muncă).

90. Trimiterea expresă pe care doar art. 23 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 o face la posibilitatea instanței de a dispune repunerea părților în situația anterioară, ca efect al constatării nulității actului juridic, arată cu claritate că în acest caz obiectul reglementării este de natură contractuală.

91. Or, în contextul în care art. 22—24 din lege reglementează în principal condițiile de exercitare a acțiunii în justiție și competența materială a instanței, distincția între acte administrative unilaterale și contracte semnifică tocmai regimul procesual distinct generat de această clasificare. Consecința este aceea că acțiunea în anularea actelor „emise, adoptate sau întocmite cu încălcarea prevederilor legale privind conflictul de

interese” întemeiată pe dispozițiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 se va judeca de instanța de contencios administrativ competentă, conform art. 24 din aceeași lege, atât datorită dispoziției exprese a legii, cât și a naturii administrative a acestor acte, pe când acțiunea în constatarea nulității absolute a unui contract se va judeca de instanța competentă în raport cu natura contractului, respectiv instanța civilă (în cazul contractelor civile), instanța de dreptul muncii (în cazul contractelor de muncă) sau instanța de contencios administrativ (în cazul contractelor administrative).

92. De asemenea, având în vedere că interpretarea privește reglementări cuprinse în articole și alineate distincte, este necesar a se avea în vedere și intenția legiuitorului, așa cum rezultă din tehnica legislativă folosită.

93. Astfel, folosirea unor articole distincte semnifică intenția legiuitorului de a reglementa ipoteze juridice distincte (conform art. 48 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare), ceea ce înseamnă că art. 22 și art. 23 din Legea nr. 176/2010 au obiect de reglementare diferit și trebuie interpretate astfel încât să producă în mod distinct efecte. Elementul care le diferențiază privește instanța competentă material să soluționeze acțiunea în anulare/constatarea nulității absolute.

94. Într-adevăr, dacă s-ar lua în considerare doar felul acțiunii, prevederile referitoare la contracte ar fi fost deja reglementate în cuprinsul art. 22, care menționează diferite tipuri de acțiuni (acțiunea în anularea raportului de evaluare a conflictului de interese, acțiunea în anularea raportului de evaluare a incompatibilității, precum și acțiuni în anularea actelor administrative emise, adoptate sau întocmite cu încălcarea prevederilor legale privind conflictul de interese sau incompatibilitățile).

95. Așadar, doar regimul procesual diferit justifică tehnica legislativă folosită de legiuitor. Omisiunea de a indica expres instanța competentă material să judece acțiunile întemeiate pe dispozițiile art. 23 din Legea nr. 176/2010 semnifică tocmai diversitatea situațiilor care pot rezulta din natura contractului.

96. Cu referire la considerentele exprimate în susținerea primei orientări jurisprudențiale, conform cărora: „(...) cererea de anulare a respectivelor contracte are un caracter subsidiar acțiunii de constatare a conflictului de interese, fiind, de altfel, și cauza principală a nulității acestora. Așadar, competența de soluționare se determină în raport cu cererea principală, care este acțiunea de constatare a conflictului de interese”, se reține că, deși nu se poate contesta că cererea de constatare a nulității absolute a actelor juridice în discuție trebuie să fie precedată de constatarea existenței unui conflict de interese, respectiv că anularea actelor juridice la care face referire art. 23 din Legea nr. 176/2010 este o consecință a constatării, în condițiile legii, a unui conflict de interese, din punct de vedere procedural nu există niciun argument legal pentru care să se poată aprecia că operează o prorogare de competență în sensul menționat.

97. Astfel, dispozițiile art. 123 din Codul de procedură civilă, care prevăd că cererile accesorii, adiționale și incidentale se judecă de instanța competentă să soluționeze cererea principală, au ca situație premisă formularea mai multor cereri, care nu au toate caracter principal, în cadrul aceluiași proces.

98. Or, în ipoteza analizată, constatarea existenței conflictului de interese și cererea de constatare a nulității actelor juridice sau administrative încheiate cu încălcarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese sunt proceduri distincte care nu pot fi soluționate concomitent.

99. În plus, constatarea existenței conflictului de interese se face prin raportul de evaluare întocmit de inspectorul de integritate, raport împotriva căruia persoana care face obiectul evaluării poate formula contestație în termen de 15 zile de la primirea acestuia, la instanța de contencios administrativ, conform art. 22 din Legea nr. 176/2010, după cum aceasta poate alege să nu conteste acest raport, neexistând în acest caz o acțiune pretins principală adresată instanței de contencios administrativ.

100. Prin urmare, nu se poate considera că instanța competentă conform art. 22 din Legea nr. 176/2010 va soluționa și cererile formulate în condițiile art. 23 din același act normativ, dispozițiile art. 123 din Codul de procedură civilă nefiind aplicabile, pentru considerentele expuse.

101. Din perspectiva argumentelor prin care s-a susținut că Legea nr. 176/2010 nu conține o normă expresă care să abilitze Agenția Națională de Integritate să sesizeze instanța specializată în soluționarea conflictelor de muncă se constată că dispozițiile art. 23 din Legea nr. 176/2010 au valoare de lege specială, în sensul art. 267 lit. d) din Codul muncii, și aceasta conferă legitimare procesuală activă Agenției Naționale de Integritate.

102. Cu referire la dispozițiile art. 24 din Legea nr. 176/2010, în prima opinie jurisprudențială, s-a arătat că ar fi redundante dacă nu s-ar fi intenționat să se atribuie instanțelor de contencios administrativ competența de anulare a tuturor actelor încheiate cu nerespectarea dispozițiilor acestui act normativ. În cea de-a doua orientare jurisprudențială s-a arătat că, dimpotrivă, reglementarea cuprinsă în art. 24 este un argument în sensul că instanța competentă se determină prin raportare la natura actului a cărui nulitate se solicită, pentru că numai în acest mod se explică de ce legiuitorul s-a referit în conținutul art. 23 din Legea nr. 176/2010 la acte juridice sau administrative încheiate cu încălcarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese.

103. Așa cum s-a arătat deja, interpretarea sistematică, dar și logico-juridică a dispozițiilor art. 24 alin. (1) din lege conduce la concluzia că necesitatea reglementării în mod distinct a

regulilor de competență aplicabile acțiunilor introduse la instanțele de contencios administrativ este justificată de împrejurarea că ipoteza art. 23 cuprinde atât acte juridice administrative încheiate (așadar care au un caracter bilateral/multilateral de natură contractuală), cât și o largă varietate de acte juridice din sfera de reglementare a ramurilor de drept privat, care atrag norme de competență specifice naturii juridice a acestora.

104. Sensul art. 24 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 este acela de a institui aplicarea normelor de competență din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, tuturor acțiunilor introduse la instanțele de contencios administrativ, care reprezintă dreptul comun în materie, derogatoriu de la dispozițiile generale cuprinse în Codul de procedură civilă. În acest mod, legiuitorul a ales să dea prioritate, în privința regulilor de competență, prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, iar nu celor cuprinse în Codul de procedură civilă, act normativ care, potrivit dispozițiilor art. 32 din Legea nr. 176/2010, se aplică în completare.

105. O dispoziție asemănătoare nu a fost necesar a fi edictată pentru acțiunile introduse pe rolul altor instanțe decât cele de contencios administrativ deoarece, în privința acestora, Legea nr. 176/2010 nu a adus nicio modificare regulilor de stabilire a instanței competente.

106. Totodată, deși sancțiunea nulității actelor juridice sau administrative prevăzute la art. 23 din lege reprezintă o consecință a încălcării dispozițiilor legale privind conflictul de interese, constatată prin raportul de evaluare (nefiind, așadar, necesar ca instanța sesizată să facă analiza condițiilor de valabilitate ale actelor juridice), alin. (3) al aceluiași text prevede și posibilitatea instanței de a dispune repunerea părților în situația anterioară.

107. Or, în acest din urmă caz, în sprijinul orientării jurisprudențiale care susține determinarea instanței competente în funcție de natura actului juridic pledează și argumente care țin de respectarea principiului specializării instanțelor cu consecințe în planul calității actului de justiție.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 517 cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 22, art. 23 și art. 24 din Legea nr. 176/2010, instanța competentă să soluționeze acțiunea în constatarea nulității absolute a unui contract de muncă sau a unui contract civil, formulată de Agenția Națională de Integritate ulterior întocmirii raportului de evaluare prin care s-a constatat existența conflictului de interese, se determină în raport cu natura juridică a contractului.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 19 iunie 2017.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

